

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר לעמוד זה יזכה מדי שבוע בשבוע בפרס של 10 לירות. הזוכה בפרס זה השבוע הוא הקורא דוד לבקוביץ, חיפה.

הוראות הרופא כבר נאמרו בדיחות לרוב על חשבוננו של אותו פורץ נוצץ. הנה האחרונה שהגיעה למערכת. כאשר נשאל עלידי חוקריו כיצד הוא מצדיק את מעשיו הסביר: "זה הכל לפי הוראות הרופא. פעם הלכתי אליו ואמרתי לו - דוקטור, אינני יכול לישון בלילות ואז הוא אמר לי: קח משהו לקחת".

"אתה נורא מאכזב! חשבתי אותך פחות רציני!"

אתם בוודאי מכירים אותי

שם! רוצ לקרוא לפקיד הפלור גתי!
כשבתי עורכת מסיבה לחבריה, ואני חוזר הביתה לפני שכל הר חבורה הסתלקה, אני הוא האדם שמישהו קורא אליו בצחוק טוסי: "היי, מה עושה כאן רהיט אנטיקה כזה?"
אבל לעורכי רשימות השנור למיניהם, בפיקנסים של משרד מס ההכנסה ועל צו המילואים המגיע הביתה כל ארבעה שבועות - אני הוא דוד בן ישעיה לבקוביץ

בשטח הפעילות הציבורית, אני אותו "אוהד נלהב שהגיש זר פר" חים למר סוסטל בבואו לשדה הר תעופה".
בחוגי הבוהימה, זו היושבת כל היום בין "כסית" ל"רוול", לוחשים עלי, כשאני עובר, "זה בעלה של שולה...".
בין הזאטוטים בשכונה, אני ידוע כ"אבא של עוזי".
וכשאני עומד בשורה הראשונה, במסדר הפלוגתי במילואים, הר מפקד פונה אלי תמיד: "היי, אתה

אני הוא "וידיד", המופיע בעי- לוס-שם בתמונות של "העולם הזה".
כשאתה פותח את התוכניה ב- הצגה, וקורא בה שהמחבר מודה לרבינוביץ ולירחמיאלי, אני הוא אחד מאותם "ורבים רבים אחרים".
חברי מבית-הספר מדברים עלי ביניהם, כ"אתה יודע, הבחור הר הוא".
כשאני מפרסם מודעה של שמ- חה שארעה במשפחה, שמי מודפס עם טעות דפוס.

טעות לעולם צודקת

סקולסקי הוא אלגרי ביותר לטיסה. (ידיעות אחרונות)
מרכזי דן, תל-אביב
אלגרו קון בריאות לקויה.
ממשלת ישראל וממשלת בלגיה החלי- טו להעלות את בירותיהן לדרגת שבי ריריות. (הארץ)
דניאל פוס, תל-אביב
צירי לידה דיפלומטיים.
הנרצה, יוסף חרוי, סיפר בעדותו. (הארץ)
דויד נחום, ירושלים
"חברה, אני מת...".
קול ישראל: 11.15 - המלך עולה. (למרחב)
אורי שיקה, חיפה
המסך יורד על השלטון הרפובליקאי.

הערות-שוליים

משה דיין השמיץ שוב את ה"אני מאמין" שלו...

... השאלה היא אם הם מאמינים.

★ ★ ★

בין השאר האשים דיין כי זקני מפא"י מפריעים לכותות הצעירים לעלות...

... שנאמר: אבות הפכו בוסים, ושיני בנים תקחינה.

★ ★ ★

דהגול דחק הצידה את סוסטל, ואילו כרושצ'וב הרחיק, לפי השמועה, את סוסטלוב...

... כל הסוסים נגמרים.

★ ★ ★

דהגול הבטיח לחיב בורגיבה, כי לבסוף יסדיר גם את בעיית טוניסיה...

... אחרון אחרון חביב.

"... וזה חוסך לי שתי שעות במכון-היופי!"

חמשיריים

מעשה בנכר רברבן,
שהיה - בישימזל - קצת קטן.
"אין דבר!" הוא הפטיר
"נאפוליאון הזעיר
גם היה מוכער ושמןמן!"
פ. עופר, ירושלים

מעשה בחבר מעיקרב
שבכה: "הוי, גבי לי כואב!"
הוא ייחל אל העיר
עד הפך למזכיר
שם אידיאלים לרוב הוא שואב.
דן מרגלית, תל-אביב

מקלע ידפוק מה שיותר והחבלן יפוצץ גדרות בקצה הכפר.
פקודה היא פקודה. עשינו רעש גדול כמה שאפשר. התושבים ברחו ביללות (לא קרה להם כלום) והשחורים שלנו פושטים בחצי רות ואוספים את הבקר. במשך 10 דקות אספו עדר של 200 ראש אולי, ונעלמו. ואנחנו עם הראשפינאי בחורה באוטובוס.
בינתיים כבר לילה טוב ואנחנו מתים לאכול. מגיעים למתולה. מחפשים איזו מסעדה. אין. רק בית-מלון אחד. הולכים אליו - רוצים לאכול. מה יש לך? - בולביף, סרדינים, גבינה צהובה - כבר לא יכולים להסתכל על האוכל הזה, אבל מה לעשות? תן! פתאום אומר לנו בעל המלון: "אולי זה אתם שהומנתם את הא- רוחק?" והראשפינאי בכסחון: "כן. תן כבר".
מה אספר לכם? ביי-רגע - מפה לבנה ומרק עם קניידלאך, ועוף צלוי עם פירה ומלפפון חמוץ ויין - ובכיס אין לנו מיל - וזלים ואמרים לראשפינאי: "אין לנו גרוש". "היה בסדר" - אומר ולוקח את המלונאי הצידה. "כבר שולם מראש" אומר ההוא. מזל של כלבים. ברחנו עם האוטובוס ממתולה, ותיכף בכניסה שלה מה אנחנו רואים אם לא טכסי עם כמה אנשים וגם יגאל אלון. הראשפינאי עוצר וניגש ב"אהלן" לטכסי. מחליף בדיחה עם יגאל. שומע חדשות, כנראה, וחוזר אלינו חייח. הטכסי גוסע הלאה, למתולה. מה קרה? יגאל עם עוד כמה חשובים גוסע להיפגש עם כמה חשובים מהלבנון...
מה היה הסוף מהדיפלומטיה לא יודע - לא העזנו מאז לפגוש את יגאל.
מתוך ביקובץ

כזבים לילקוט

איך נכשלה ברית ישראל-לבנון

או בא שוקה ואמר לנו: "אני צריך את חוליית-המקלע וחבלן אחד בשלוש עלידי אוהל המטה". בשעה הקבועה היינו שם, וגם אוטובוס היה שם. זוננו.
לאן נוסעים? הדרך מובילה לראשפינה. לא ידענו כלום בשביל מה. בראשפינה עלה ראשפינאי ענקי, אחד מן החתיקים עם שפם שרואים מאחור. ירדנו בכיתין לא מוכר. הגענו למאהל בדואי. הראשפינאי ירד, וכעבור כמה רגעים חזר עם בן-השיח רסו שבא בדואים, שחורים כמו משחת נעליים חומה, עם רובים, בנדולירות ושרירות שהיו מספיקים לגדוד מיעוטים שלם. נתן לבן-השיח 50 קופסאות סטרנדי-ספינש. זה הכניס אותן, חוץ משתיים, לתוך העכאיה, ומה שנשאר בחוץ - חילק סיגריה לכל אחד מהשחורים שלו. המוראל שלהם עלה ועלו לאוטובוס. האמת - לא נעים. יש להם נשק והם הרוב הגדול. מתחילים להיזכר באמא איך הרגונו אותה, ומה יגידו בהכשרה איך היינו חברה טובים, ובכלל - מה יהיה פה הסוף? לאן נוסעים?
הנה הגבול. סוריה-פלשתינה. כן, שכתתי לספר שבינתיים גהיה חושך. האוטובוס עובר את הגבול. ממשיכים לנסוע בלי אור. פתאום נעצר האוטובוס לפני כפר סורי והראשפינאי אומר לנו: "אנחנו עולים על הכפר. תסקידכם - לתבהיל את התושבים. די